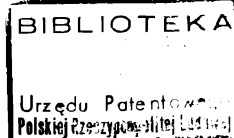

5 sierpnia 1926 r.

URZĄD PATENTOWY

F 162 37/2

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 3645.

Ludwik Piętka
(Warszawa, Polska).

Kl. 47 f 14.

47 f¹ 37/26

Łącznik dwu-trój-lub wieloszponowy.

Zgłoszono 16 lipca 1921 r.
Udzielono 9 grudnia 1925 r.

Łącznik do węzów gumowych lub innych stanowiący przedmiot niniejszego wynalazku, przedstawiony jest na załączonym rysunku, na którym fig. 1 przedstawia przekrój osiowy jednego ogniwa łącznika, fig. 2—widok z przodu tegoż, fig. 3—sposób łączenia dwu ogniw w widoku bocznym łącznika, fig. 4—widok jednego ogniwa z boku i fig. 5 — sposób łączenia w widoku czołowym.

Całkowity łącznik składa się z dwóch ogniw odlanych z fosforobronzu. Każdy z nich posiada koronę, t. j. pierścień z dwoma szponami S i dwoma obrzeżami O oraz obсадę, t. j. rurę służącą do przymocowania na niej węza.

Przy łączeniu obu ogniw szpony S jednej korony chwytają za obrzeża O drugiej

i odwrotnie. Tym sposobem złączenie odbywa się w dwóch punktach po dwa zaczeplenia w każdym, czyli w 4-ch miejscach obwodu korony, równomiernie rozmieszczonych.

Szczepiają się oba ogniwa w sposób następujący:

W krawędzi każdego szponu jest wygrzyzione (wyfrezowane) pośrodku wgłębienie z, a każde obrzeże posiada występ formy, zastosowanej do wgłębienia. W wytoczonym gnieździe jest osadzony pierścień gumowy uszczelniający G, który wystaje ponad płaszczyznę korony ogniwa o $1\frac{1}{2}$ — 2 mm. Podczas łączenia oba ogniwa składają się koronami do siebie w ten sposób, aby szpony jednego trafiały w wykroje drugiego ogniwa, poczem przyciska się je do

siebie. Wskutek tego wystające krawędzie pierścieni gumowych poddają się. Po przekręceniu obu ogniw względem siebie (każdy o $\frac{1}{9}$ część obrotu), szczeka każdego szponu zachodzi pod odpowiedni występ obrzeża, a po zwolnieniu nacisku występ W wpada w zagłębienie z szponu i mocno tam się trzyma.

Pierścień gumowy gra tu rolę podwójną; dzięki swej elastyczności dopomaga łączeniu w sposób powyżej opisany i uszczelnia połączenie obu ogniw, dzięki małemu stożkowatemu zwężeniu obu pierścieni, wskutek czego pierścienie gumowe przylegają do siebie tem silniej i szczelniej, im większe jest ciśnienie wody w węź.

Umocowanie pierścienia gumowego w łączniku tym jest też ulepszone i polega na tem, że gniazdo do zakładania uszczelnienia w koronie, w który wchodzi gumowy pierścień, ma wystającą na 2 mm krawędź o grubości też 2 mm, a pierścień gumowy jest ukształtowany odpowiednio do formy gniazda, tak że po włożeniu pierścienia do gniazda, pierścień jest zabezpieczony od wypadania i wystaje ponad płaszczyznę korony o 2 mm.

Dla większego zabezpieczenia pierścienia gumowego od wypadania ze swego gniazda, jest on rozparty pierścieniem roz-

pierającym mosiężnym, włożonym do rowka wewnętrznego r pierścienia gumowego. Pierścień ten, dla łatwiejszego włożenia go i wyjęcia, jest rozcięty i sprężynuje.

Łącznik niniejszy jako łącznik szczepiany, przewyższa łączniki śrubowe tem, że oba ogniwa są zupełnie jednakowe, że dzięki zaokrąglonym szponom jest daleko lepiej zabezpieczony od uszkodzeń, niż gwinty śrubowego łącznika, że łączenie i rozłączanie go jest momentalne i że jest uszczelniony.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Łącznik dwu-trój-lub wieloszponowy znamienny tem, że składa się z dwu ogniw, z których każde posiada dwa lub trzy szpony i dwa lub trzy obrzeża, równomiernie rozmieszczone, przy złączaniu zachodzące jedne za drugie, przyczem zabezpieczenie łączenia składa się z występu na obrzeżu i z odpowiedniego wgłębienia na szponie.

2. Łącznik według zastrz. 1, znamienny tem, że posiada pierścień sprężynujący, zakładany wewnątrz gumowego pierścienia uszczelniającego.

Ludwik Piętka.

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

